

పరదేశీ కథలు

- చిట్టి సిద్ధ లలిత

- 140 -

ఎడారి కష్టాలు

గోదావరి తీరాన ఉన్న చిన్న పల్లెటూరు శివరామపురం. అక్కడ పెరిగిన రాముకు పెద్దగా చదువు అబ్బలేదు కానీ, ఇంట్లో తల్లిదండ్రుల అనారోగ్యానికి చేసిన అప్పులు తీర్చాలనే తపన మాత్రం మెండుగా ఉంది. ఏజెంట్ సత్యం మాటలు నమ్మి, ఇల్లు తాకట్టు పెట్టి లక్షన్నర పోగేసి కువైట్ విమానం ఎక్కాడు.

"సూపర్‌మార్కెట్‌లో మంచి సేల్స్‌మ్యాన్ ఉద్యోగం, నెలకు మంచి జీతం వస్తుంది" అని ఏజెంట్ చెప్పిన మాటలు రాము గుండెల్లో ఆశల దీపాలు వెలిగించాయి.

కువైట్ అంతర్జాతీయ విమానాశ్రయంలో దిగగానే విపరీతమైన వేడి గాలి రాము ముఖాన్ని తాకింది. బయట ఎయిర్‌పోర్ట్ దాటగానే ఒక పొడవైన అరబ్ వ్యక్తి, నల్లటి గ్లాసెస్ పెట్టుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. అతని పేరు అబు అహ్మద్. రాము దగ్గరకు వచ్చి అతని పేరు అడిగి, చేతిలో ఉన్న పాస్‌పోర్ట్ తీసుకున్నాడు.

"కంపెనీ నిబంధనల ప్రకారం ఇది మా దగ్గరే ఉండాలి" అని అరబిక్ మిశ్రమ ఇంగ్లీష్‌లో చెప్పి, రామును ఒక పాత ట్రక్కు ఎక్కించాడు.

నగరం వెనుకబడిపోతోంది. ఎత్తైన భవనాలు, అందమైన రోడ్లు మాయమై, చుట్టూ ఎటు చూసినా అనంతమైన ఇసుక దిబ్బలు మాత్రమే కనిపిస్తున్నాయి. గంటలు గడుస్తున్నాయి. ట్రక్కు నిర్మానుష్యమైన ఎడారి లోపలికి ప్రయాణిస్తూనే ఉంది.

రాము గుండెల్లో రైళ్లు పరిగెడుతున్నాయి.

"అయ్యా! సూపర్‌మార్కెట్ ఇంకా రాలేదా?" అని రాము భయపడుతూ అడిగాడు.

అబు అహ్మద్ గట్టిగా నవ్వి, "సూపర్‌మార్కెటా? ఇదిగో ఇదే నీ సూపర్‌మార్కెట్!" అని ఎడారి వైపు చేయి చూపించాడు.

ట్రక్కు ఒక చోట ఆగింది. అక్కడ కొన్ని వందల ఒంటెలు, మేకలు ఉన్నాయి. అక్కడ ఒక చిన్న రేకుల షెడ్డు తప్ప మరేమీ లేదు.

రాము సేల్స్‌మ్యాన్ కాదు... ఎడారిలో ఒంటెల కాపరి.

రాము ప్రపంచం ఒక్కసారిగా తలకిందులైపోయింది. ఎటు చూసినా మైళ్ల కొద్దీ వ్యాపించిన బంగారు రంగు ఇసుక, ఆ పక్కనే సముద్రం. పగలు యాభై డిగ్రీల మండుతున్న ఎండ, రాత్రిళ్ళు గజగజ వణికించే చలి.

అబు అహ్మద్ ప్రతిరోజూ ఉదయాన్నే వచ్చి కొద్దిగా ఎండు రొట్టెలు, కొద్దిగా నీళ్లు ఇచ్చి వెళ్లేవాడు. ఉదయం నాలుగు గంటలకే లేచి ఒంటెలకు మేత వేయడం, వాటి పాలు పిండడం, ఎడారి వేడిలో వాటి వెనుక తిరగడమే రాము పని. ఒక్క నిమిషం ఆలస్యమైనా అబు అహ్మద్ ఛాతీకి తగిలేలా చేతిలోని బెత్తంతో కొట్టేవాడు.

చేతిలో ఫోన్ లేదు, ఇంట్లో వాళ్లతో మాట్లాడే మార్గం లేదు. భాష తెలియదు, పారిపోదామంటే చుట్టూ వందల మైళ్ల ఎడారి. పారిపోతే దాహంతో చావడం ఖాయం.

ఒకరోజు రాముకు ఎడారిలో ఇంకో పాత షెడ్డు వద్ద ఒక ముసలి వ్యక్తి కనిపించాడు. అతను బంగ్లాదేశ్‌కు చెందిన జహీర్. జహీర్ అక్కడ గత పదేళ్లుగా ఉన్నాడు. రాము కథ విని, పరిస్థితి చూసి జహీర్ జాలిపడ్డాడు.

"తమ్ముడూ! ఇక్కడి నుండి పారిపోవడం అసాధ్యం. చాలామంది ఇసుకలోనే శవాలైపోయారు. కానీ ఓపిక పట్టు, దేవుడు ఏదో ఒక మార్గం చూపిస్తాడు" అని జహీర్ ఎడారిలో నీళ్లు తాగే చిట్కాలు, ఎడారి దిక్కులు చూసే విధానం రాముకు నేర్పించాడు.

రాము ప్రతి రాత్రి ఆకాశంలో నక్షత్రాలను చూస్తూ, "అమ్మా! నన్ను ఈ నరకం నుంచి కాపాడు" అని ఏడ్చేవాడు. ఆ ఏడుపే అతనికి జీవించే పట్టుదలను ఇచ్చింది.

కువైట్ ఎడారిలో ఆరు నెలలు గడిచాయి. రాము శరీరం నల్లగా మాడిపోయింది, చేతులు కాయలు కాసాయి. కానీ అతని మనసులో మాత్రం ఇంటికి వెళ్లాలనే ఆశ చావలేదు.

ఆ రోజు వాతావరణం విచిత్రంగా మారింది. ఉదయం నుంచే ఆకాశం నల్లగా కమ్మింది. గాలి తీవ్రత పెరిగింది. జహీర్ రాము దగ్గరకు పరుగెత్తుకొచ్చి, "రాము! భయంకరమైన ఇసుక తుఫాను వస్తోంది. షెడ్డు తలుపులు గట్టిగా వేసుకో!" అని కేకవేశాడు.

కొద్దిసేపటికే ఎడారిలో రాక్షస ఆకారంలో ఇసుక తుఫాను ఎగసిపడింది.

కళ్ళముందు ఏమీ కనిపించడం లేదు.

కళ్ళు తెరిచే అవకాశం కూడా లేదు. గాలి ధాటికి రాము ఉన్న రేకుల షెడ్డు కప్పు ఎగిరిపోయింది. రాము భయంతో ఒక పెద్ద ఇసుక దిబ్బ వెనుక నక్కాడు.

ఆ తుఫానులో అబు అహ్మద్ తన ట్రక్కుతో ఒంటెలను కాపాడుకోవడానికి ఎడారికి వచ్చాడు. కానీ తుఫాను తీవ్రతకు అతని ట్రక్కు ఒక ఇసుక గుంటలో పడి తిరగబడింది. అబు అహ్మద్ తలకు పెద్ద దెబ్బ తగిలి స్పృహతప్పి పడిపోయాడు.

తుఫాను తగ్గాక, రాము ఆ దృశ్యం చూశాడు. అబు అహ్మద్ రక్తం మడుగులో ఉన్నాడు. రాముకు ఒక క్షణం ఆలోచన వచ్చింది.

ఇది తగిన శాస్తి! అతన్ని అలాగే వదిలేసి పారిపోవచ్చని అనుకున్నాడు. కానీ రాము మనసు ఒప్పుకోలేదు.

రాము పరుగెత్తుకెళ్లి అబు అహ్మద్‌ను బయటకు తీశాడు. అతని జేబులో ఉన్న తన పాస్‌పోర్ట్, కొద్దిగా డబ్బులు, ఒక వాటర్ బాటిల్ కనిపించాయి. రాము తన పాస్‌పోర్ట్ తీసుకున్నాడు. అబు అహ్మద్‌ను సురక్షిత ప్రాంతంలో పండబెట్టి, నీళ్లు చిలకరించాడు.

అతడు కొంచెం కదిలాడు. ఇక పరవాలేదనిపించింది.

అబు అహ్మద్ కళ్ళు తెరిచి లేచేలోపే... రాము నిర్ణయం తీసుకున్నాడు. ఇదే సరైన సమయం! రాము ఎడారి వైపు పరుగు తీశాడు.

చేతిలో లీటరు నీళ్ల బాటిల్, పాస్‌పోర్ట్ మాత్రమే ఉన్నాయి. దారిచూపే దిక్సూచి లేదు. జహీర్ చెప్పిన ఉత్తర నక్షత్రాన్ని ఆధారంగా చేసుకుని రాము రాత్రంతా నడిచాడు.

మరుసటి రోజు ఉదయం అయింది. ఎండ తీవ్రత పెరిగింది. కాలిన ఇసుక రాము కాళ్లను కాల్చేస్తోంది. నీళ్లు అయిపోయాయి. దాహంతో నాలుక ఎండిపోయి, పెదవులు పగిలిపోయాయి. కళ్లముందు దృశ్యాలు మసకబారాయి. మరీచికలు కనిపిస్తున్నాయి. దూరంగా నీళ్లు ఉన్నట్లు అనిపించడం, దగ్గరకు వెళ్తే ఇసుక మాత్రమే ఉండటం జరుగుతోంది.

సాయంత్రానికి రాము శక్తి నశించింది. పడుతూ లేస్తూ నడుస్తూ మోకాళ్లపై పడిపోయాడు. "దేవుడా! నా ఆయుష్షు ఇక్కడితో తీరిపోయిందా?" అనుకున్నాడు. కళ్లు మూతలు పడుతున్నాయి.

అంతలో దూరంగా ఒక శబ్దం వినిపించింది. ఒక పెద్ద కార్ లైట్లు ఎడారిలో వెలుగుతున్నాయి. రాము తన చివరి శక్తినంతా కూడదీసుకుని, చేతులు పైకెత్తి గట్టిగా అరిచాడు. కానీ గొంతులోంచి స్వరం రావడం లేదు. రాము అలాగే పడిపోయాడు.

ఆ కార్ ఆగింది. అందులోంచి ఒక వ్యక్తి బయటకు వచ్చాడు. అతను అరబ్ డ్రెస్సులోనే ఉన్నాడు. పడిపోయి ఉన్న రామును చూసి, వెంటనే తన వద్ద ఉన్న నీళ్లను రాము ముఖంపై చల్లాడు.

రాము కళ్ళు తెరిచేసరికి అతను ఒక అందమైన, ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదిలో ఉన్నాడు. చేతికి సెలైన్ బాటిల్ ఎక్కిస్తున్నారు. పక్కన ఒక అరబ్ వృద్ధుడు ప్రశాంతంగా కూర్చుని ఉన్నాడు.

అతని పేరు షేక్ సలేహ్. కువైట్ నగరంలో పెద్ద వ్యాపారి. రాము తేరుకున్నాక, ఇంగ్లీష్ తెలిసిన తన పనివాని ద్వారా రాము వివరాలు అడిగాడు. రాము తన గ్రామం, ఏజెంట్ మోసం, ఎడారి బానిసత్వం, పారిపోయి వచ్చిన కథ అంతా కన్నీళ్లతో చెప్పాడు.

షేక్ సలేహ్ శాంతంగా విని, "నువ్వు పారిపోతున్నప్పుడు నిన్ను వేధించిన యజమానిని చంపేసి లేదా అలాగే వదిలేసి రావచ్చు. కానీ అతనికి నీళ్లు ఇచ్చి కాపాడావు అని చెప్పావు. అది నిజమేనా?" అని అడిగాడు.

రాము "అవును సామి, ప్రాణం తీసే హక్కు నాకు లేదు" అన్నాడు.

షేక్ చిరునవ్వు నవ్వి, తన ఫోన్ తీసి ఒక ఫోటో చూపించాడు. ఆ ఫోటోలో ఉన్నది మరెవరో కాదు... అబు అహ్మద్!

రాము భయంతో వణికిపోయాడు. "నన్ను మళ్లీ అతనికే అప్పగిస్తారా సామి?" అని వేడుకున్నాడు.

షేక్ సలేహ్ నవ్వి, "భయపడకు రాము. అబు అహ్మద్ నా సొంత తమ్ముడు. అతను ఎడారిలో మేకల ఫామ్ చూసుకుంటాడు. కానీ అతను పనివాళ్లను క్రూరంగా చూస్తాడని నాకు తెలీదు. నిన్న రాత్రి అతను నాకు ఫోన్ చేసి 'అన్నా, ఒక భారతీయ కుర్రాడు నా ప్రాణాలు కాపాడి పారిపోయాడు. అతను ఎడారిలో చనిపోతాడేమో, ఎలాగైనా కాపాడు' అని ఏడుస్తూ చెప్పాడు. అందుకే నేను నిన్ను వెతుక్కుంటూ ఎడారిలోకి వచ్చాను!" అన్నాడు.

రాము ఆశ్చర్యంతో నోరెళ్లబెట్టాడు. తాను చేసిన ఒక చిన్న మంచిపని, తన ప్రాణాన్ని కాపాడటమే కాకుండా ఈ రకంగా తిరిగొస్తుందని అతను ఊహించలేదు.

అబు అహ్మద్‌లోని క్రూరత్వాన్ని రాము మంచితనం మార్చేసింది. అబు అహ్మద్ స్వయంగా రాము దగ్గరకు వచ్చి, క్షమాపణ చెప్పాడు. రాము పడిన కష్టానికి, అతని ప్రాణాలు కాపాడినందుకు పరిహారంగా పెద్ద మొత్తంలో డబ్బును ఇచ్చాడు.

షేక్ సలేహ్ రాము ఏజెంట్ చేసిన మోసాన్ని తీవ్రంగా పరిగణించి, కువైట్ పోలీసుల ద్వారా ఆ ఏజెంట్ నెట్‌వర్క్‌పై చర్యలు తీసుకునేలా చేశాడు. అంతేకాకుండా, రాముకు భారత్ వెళ్లడానికి కావలసిన ఎమర్జెన్సీ ఎగ్జిట్ పేపర్లు, విమానం టికెట్ అన్నీ దగ్గరుండి చూసుకున్నాడు.

"రాము, నువ్వు నిజాయితీగలవాడివి. నా కంపెనీలో ఉద్యోగం ఇస్తాను, ఇక్కడే ఉంటావా?" అని షేక్ సలేహ్ అడిగాడు.

కానీ రాము, "వద్దు సామి, నా తల్లిదండ్రులు నా కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. నేను నా ఊరికే వెళ్తాను" అని వినయంగా చెప్పాడు.

మరుసటి రోజు... రాము కువైట్ విమానాశ్రయంలో నిలబడి ఉన్నాడు. ఆరు నెలల క్రితం భయంతో, ఆందోళనతో అడుగుపెట్టిన అదే ఎయిర్‌పోర్ట్. కానీ ఈరోజు అతని చేతిలో గౌరవంగా సంపాదించిన డబ్బు, గుండెల్లో ఆత్మవిశ్వాసం ఉన్నాయి.

విమానం టేకాఫ్ అయింది. కిటికీలోంచి కింద కనిపిస్తున్న విశాలమైన ఎడారి వైపు రాము ఒకసారి చూశాడు. ఆ ఇసుక తిన్నెలు అతనికి ఒక గొప్ప పాఠాన్ని నేర్పాయి. "ఎంతటి నరకంలోనైనా మనలోని మంచితనం, ధైర్యం మనల్ని సజీవంగా బయటకు తెస్తాయి."

విమానం భారతదేశం వైపు దూసుకుపోతుండగా, రాము పెదవులపై ఒక చిరునవ్వు మెరిసింది.

(మరోకథ వచ్చేనెల)

Post your comments